

PAULLINA SIMONS
MBRETËRIA E NJË LYPËSI

ROMAN

BOTIMET TOENA

Trilogjia TATIANA DHE ALEKSANDRI

1. Kalorësi i bronzë
2. Tatiana dhe Aleksandri
3. Kopshti veror

Trilogjia FUNDI I PËRJETËSISË

1. Gjahtari i tigrave
2. Mbretëria e një lypësi
3. Arratisje nga e pashmangshmja

Paullina Simons te BOTIMET TOENA

- Gjethe të kuqe
- Fëmijët e lirisë

PAULLINA SIMONS

MBRETËRIA
E NJË LYPËSI

roman

Përktheu nga origjinali anglisht

Gjergji Kaftazi

BOTIMET TOENA

Autorja: Paullina Simons
Titulli original: A Beggar's Kingdom
Botoi në anglisht: HarperCollins Publishers, Ltd.

Botuese: Irena Toçi

Redaktore letrare: Fatjona Selaj
Korrektore letrare: Valbona Dishnica
Përkujdesja grafike dhe kopertina: Gea Qëndro

ISBN 9789928960344

© Paullina Simons 2019
© në shqip BOTIMET TOENA 2026

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA
Rr. "M. Gjollësja", nr. 71, Tiranë 1023
ose K. Postare 1420
Tel.: +355 67 70 70 884
botimet.toena@gmail.com
toena.porosionline@gmail.com
<https://toena.al>

Për Kevinin,

Me forcën që ti më jep, mund të bëj gjithçka.

*“Gënjeja veten kur mendoja se kisha në dorë të zgjidhja në këtë
histori, apo jo?”*

Xhoni Blejz, i njohur edhe si Kalorësi-Fantazëm

PROLOG

ARTEFAKTE TË VËRTETA NGA VENDE IMAGJINARE

Me flokë të verdhëllemë, që i buisnin nga kapela e bejsbollit, me krahë të lidhur mbi gjoks e sy të kristaltë mosbesues, Ashtoni qëndronte në këmbë dhe dëgjonte Xhozefinën, e cila përpiquej të merrte me të mirë Zekijan që të shkonte me ta në Fluturimin e Piter Panit. Ndodheshin në Diznejland, bashkë me Xhulianin, por Ashtoni dhe Z-ja bënin naze.

- Z, çfarë s'të pëlqen? - pyeti Xhozefina. - Do të fluturosh mbi Londër me Piter Panin në bordin e anijes së magjishme të piratëve, e cila shkon në Vendin që s'ka Ekzistuar Kurrë. Eja, pra, le të nisemi... dhe shiko, radha po bëhet më e gjatë!

- Do të bëjmë sikur fluturojmë? - pyeti Zekija.

- Jo, - ia priti Ashtoni. - Do të fluturojmë me të vërtetë. Edhe Londra do të jetë e vërtetë. Edhe anija e piratëve, po ashtu. I vërtetë do të jetë edhe Vendi që s'ka Ekzistuar Kurrë.

Zekija rrotulloi sytë. Për pak sa nuk i ngriti gishtin e mesit.

- A do të jetë fluturim i shpejtë? Me rrotullime? Në terr? Nuk dua të më merren mendtë. Nuk dua të kem frikë, këtë po them; as të më ngucin nuk dua.

- S'ke dëshirë të ndodhesh tjetërkund? - pyeti Ashtoni.

- Jo. Unë dua vetëm të zbavitem.

- Dhe nuk të duket zbavitës fluturimi magjik i Piter Panit mbi Londër? - vijoi Ashtoni e mandej, teksa vështronte me bisht të syrit Xhulianin, shtoi: - Si mund të zbavitemi me një njeri si ajo? Nuk më besohet që Rajlit iu mbush mendja të më lejonte të vija me ju të tre. Tani do të më duhet ta çoj në Xhamajkë, që t'ia kompensoj këtë.

- Ti ke shumë për të kompensuar, sidomos pas asaj marrëzisë që bëre javën e shkuar në vaktin e drekës, - ia priti Xhuliani. - Ndaj, hesht dhe pranoje pa kundërshtuar.

- Historia e jetës sime, - tha Ashtoni.

- E si mund të zbavitemi me një njeri si ajo, - përsëriti Zekija që ta dëgjonte Xhozefina. - Ideja e tij për t'u zbavitur, është të tallet me mua.

Ai nuk po tallet me ty, Z. Thjesht po të ngacmon.

- Mua nuk më duket aspak ashtu!

- Shshsh, patjetër që ashtu është. Ti i luajte mendsh të gjithë, - ia ktheu Xhozefina, pastaj ngriti zërin që t'u fliste djemve: - Duhet ta falni, Z-ja e ka për herë të parë. S'ka qenë kurrë në Diznejland.

- Ç'lloj qenieje njerëzore është ajo që s'ka qenë kurrë në Diznejland? - e pyeti Ashtoni me një fije zëri Xhulianin.

- S'është e vërtetë! - thirri Zekija. - Kam qenë një herë me kushërinjtë e mi.

- Të rrish ulur në stol, teksa fëmijët shëtisin, s'do të thotë që ke shkuar në Diznejland, Z.

Zekija shtrembëroi fytyrën. - Mos është fjala për ndonjë rrugëtim të ngadaltë me tren?

- Po sikur të themi: "Sa e vogël është bota"? - tha Ashtoni që ta dëgjonte Zekija, por duke vështuar Xhulianin me sy të zgurdulluar. - Do të bëjmë një shëtitje të ngadaltë me varkë.

- Kjo nuk më prish punë, për aq kohë sa varka nuk vozit përnjëmend mes ujërave. Hë, a lundron vërtet në ujë?

- Jo, - ia priti Ashtoni. - Varka nuk vozit vërtet në ujë.

- Këtë kishe parasysh kur the se ai po më ngacmonte? - e pyeti Z-ja Xhozefinën. - Je e sigurt se nuk është tallje?

- E sigurt jam, Z. Ka një botë të qeshurash, një botë të qarash. Le të qëndrojmë më mirë tek ajo thënia që bota është vërtet e vogël.

Pasi ra errësira dhe vocërrakët shkuan e turma u qetësua njëfarësoj, tre të tjerët ia mbushën mendjen Zekijas të shkonin të vizitonin Malin Hapësinor. Ajo pranoi jo pa ngurrim, por mandej ndërroi mendje, kur pa varkën për katër veta në të cilën do të ngjiteshin. Xhozefina do të ulej para Xhulianit, mes këmbëve të tij, gjë që do të thoshte se Zekija do të ulej para Ashtonit, sërish mes këmbëve.

- A mund të provojmë të ulemi ndryshe? - pyeti Z-ja.

- Si për shembull? - foli Ashtoni me zë të shtruar.

- Mbase vashat në një krah dhe djemtë në krahun tjetër.

- Xhuls, o shpirt, ç'mendim ke ti? - pyeti Ashtoni, duke e ngritur zërin dy oktava më lart. - Ke qejf të ulesh mes këmbëve të mia, o kungull, apo do që të ulem unë mes të tuave?

- Hë pra, Z, - foli Xhozefina. - Mos i var turinjtë! Ashtoni e ka mirë. Ngjitu. Një shëtitje është. Do të kënaqesh. Ti veç...

- Nëse nuk ulesh ti para meje, - i tha Ashtoni gjithë përzemërsi Zekijas, - a ke dëshirë të ulem unë para teje?

- Ti dashke të ulesh mes këmbëve të mia të hapura?! - ia ktheu Zekija me një ton gjithë mosbesim e shumë larg nga të qenët i e përzemërt.

- Është thjesht një sugjerim, po përpiqem të jem i dobishëm.

- Përveç gjithë të tjerave, unë s'do të jem në gjendje të shoh gjësend, - tha Zekija. - Ti je shumë i gjatë. Do të ma zësh pamjen gjatë gjithë lundrimit.

Në çastin që u bënë gati të ngjiteshin në varkë, Ashtoni iu ngjesh Xhulianit në shpinë.

- Shoku, - i pëshpëriti, - po ti nuk i paske thënë asaj që Mali Hapësinor është veç një vrimë e zezë ku s'ka asgjë për të parë?!

- S'i kemi thënë fare se bëhet fjalë për një karusel, - ia priti Xhuliani. - Ti do ti që ajo të vijë me ne, apo s'do?

- Ke vërtet nevojë që unë t'i përgjigjem kësaj pyetjeje?

Ata u ngjitën në varkë, në fillim Ashtoni me Xhulianin, pastaj u erdhën para edhe vashat. Zekija u mundua të ulej duke mbajtur sa më tepër distancë, por stoli ishte i ngushtë e i shkurtër. Ijët e saj gjetën vend mes këmbëve të hapura të Ashtonit.

- A mund t'i hapësh edhe ca këmbët? - foli ajo.

- I tha peshkopi shërbëtores, - shpotiti Ashtoni.

- Xhozefina! Shoku i shokut tënd po më hedh fjalë të papërshtatshme.

- Në fakt, këto e kanë emrin shaka, - u përgjigj Ashtoni.

- Sigurisht që s'janë aspak shaka, sepse shakatë të zbavitin. Njerëzit qeshin kur i dëgjojnë. Mos dëgjove të qeshte njeri?

Zekija rrinte ulur si mbi gjemba, duke mbajtur çantën në prehër. Ashtoni tundi kokën dhe psherëtiu. - Pse nuk e ul çantën përdhe, që ta mbash nga rripat më mirë?

- Jam mirë kështu, faleminderit, - ia ktheu ajo. - Mos m'u afro shumë ti!

- Mos u bëj merak!

Ishin nisur.

Zekija shkoi praptazi... drejt e në gjoksin e Ashtonit. Ijët e saj u bllokuan mes këmbëve të tij. Çanta iu rrëzua te hapësira e këmbëve. Ajo e mbërtheu nga rripat dhe ulëriti gjatë atyre dy minutave brenda shpellës në formë kubeje.

Kur shëtitja mori fund, Xhuliani e ndihmoi të zbriste Z-në që ende dridhej, ndërkohë që Xhozefina, e cila qëndronte në platformë, hovte në ajër e rrihte shuplakat:

- Z! Si t' u duk? A nuk të pëlqeu, Z?

- Po më pyet nëse më pëlqeu tmerri që përjetova?! Përse nuk më treguat se karuseli do të vërtitej në terr të plotë?

Mandej morën edhe fotografinë e udhëtimit që u bëri tjetërkush, ku dolën të katër: Zekija me gojë të çapëlyer e me sy të zgurdulluar, kurse tre të tjerët, gazmorë e duke zbardhur dhëmbët. Fotografinë ia dhanë Z-së, që ta kishte kujtim nga hera e parë në Malin Hapësinor, një artefakt real nga një vend imagjinar.

- Ndoshta herën tjetër mund të provojmë Piter Panin, - tha Ashtoni teksa dilnin nga parku në mbarim të fishekzjarrëve.

- E kush tha se do të ketë një herë të dytë? - ia ktheu Z-ja.

- Faleminderit që e bërë të mundur këtë! - i pëshpëriti Xhozefina Xhulianit te sheshi i parkimit dhe iu mbështoll rreth krahut. - E kam të qartë që nuk të ra në sy, por ajo u zbavit. Sidoqoftë, ti e di çfarë nuk shkoi në atë mes, apo jo? Ashtonit, mikut tënd, që u rrek të hiqej si shakaxhi., Dduhej t'i kishte thënë që ti s'e ke të nevojshme të sforcohesh aq shumë, meqenëse ke pamje fisnike. Mos vallë ai përpiqet të tregohet hokatar, si ti?

- Ai tregohet njëherazi hokatar dhe xhentëlmen e s'ka nevojë për ndihmën time, më beso, - ia ktheu Xhuliani.

Xhozefina e puthi pa e humbur ritmin e hapave.

- Do të fitosh pikë epërsie me këtë të sotmen, - i tha mandej. - Veç, prit sa të mbërrijmë në shtëpi.

Në ditët që pasuan, ndërsa ajo shëtiste përmes Limbos, duke u shkuar përbri heretikëve të dhunshëm, mandej voziste teposhtë lumit Stiks në Parajsën e Parkut, Xhuliani i jepte makinës në rrugët e Los Anxhelosit, në kërkim të vendeve të reja ku ajo mund të dashurohej me të, si në Diznejland. Vende të reja, ku duart e tij mund të preknin trupin e saj.

Ata shëtitën teposhtë Berverlit dhe blenë bizhuteri për stolisje kostumesh, u ulën në Montixh dhe folën nën zë gjithë mall për të hershmin hotel "Bel Ejxh", dritaret e të cilit vështronin nga kodrinat. Djaloshi ngriti një dolli për vajzën në Dhomën e Nepërkës, aty ku pak kohë më parë kishte vdekur një bandill në lulen e rinisë. Të rinjtë e pashëm përherë vdisnin në Los Anxhelos.

Dhe kur në dhomë hyri një fllad ere nga Kanioni i Dafinës, vasha u shtri në shtratin e djaloshit e u përmyt nga dashuria e tij, me dëshirën për drurë koralesh dhe erzina të kuqe, ndërsa Xhuliani nuk dëshironte kurrëgjë, sepse tanimë kishte gjithçka.

Por kjo i përkiste një kohe tjetër.

Pjesa e parë

MJESHTRI I PRERJES SË MONEDHAVE

*“Shumë ar për të të ngacmuar, zgjidh çfarë të duash:
burra, flokë, mjekra, këmbë... gjithçka.”*

Tomas Decker, “Gjendja shpirtërore e burrit të duruar dhe gruas së
tij të përmalluar”.

KLUBI I LUFTËTARIT

Ndonëse miqësor, Ashtoni nuk e fshehu mosbesimin.

- Përse u dashka ta lyejmë vetë apartamentin?!

- Sepse puna që bëjmë me duart tona është fillesa e virtytit, - ia priti Xhuliani, mandej ngjeu rulin në tabaka. - Ç'më rri ashtu, duarkryq? Futju punës!

- Kush t'i paska thënë këto broçkulla? - ia ktheu Ashtoni pa luajtur nga vendi. - Dhe për më tepër, nuk po më dëgjon. Dua të them, lyerja më duket një përmirësim i qëndrueshëm. Përse po e lyejmë, fundja? As që bëhet fjalë të rrimë në Londër edhe vitin që vjen, në rregull? Po tregohesh i marrë si gjithmonë, po rrekesh të kursesh para nga kontrata e qiramarrjes, apo... Si thua, Xhuls? Thuamë të vërtetën. Mos më trajto si të papjekur. Tani jam në moshë madhore. Mund ta përballoj. S'do të qëndrojmë në Londër derisa të përfundojë kontrata e qiramarrjes pas një viti, kështu? A s'është kjo arsyeja që po lyen?

- Ta ka qejfi të kapësh edhe ti një rul? Unë pothuaj i dola në fund murit që nisa.

- Kthemë përgjigje!

- Rrëmbe rulin!

- Oh, Zot! Në ç'telashe e paskam futur veten?!

Sidoqoftë, për Xhulianin ishte e qartë: Ashtoni mund të mendonte se një vit në Londër ishte më tepër nga sa lypsej, por Xhuliani e dinte mirë se një vit nuk mjaftonte. Dymbëdhjetë muaj për t'u zhvendosur nga shtëpia e tij e vjetër në rrugën "Hermit" e për të qetësuar zonjën Palaver, e cila u përlot kur djaloshi u largua, ndonëse ai kishte qenë një qiraxhi i tërhequr nga bota, madje ajo kishte refuzuar edhe djalën e saj të vetëm.

Dymbëdhjetë muaj për të zbukuruar strehën e tyre të re prej beqarësh në Noting Hills, të lyenin muret me një blu mashkulllore dhe banjat me një rozë femërore, thjesht sepse ashtu u ishte tekur.

Dymbëdhjetë muaj për t'u rikthyer sërish te puna në "Nekstel", a thua se për të kishte lindur: të zgjohej çdo mëngjes, të vishte kostumin, të merrte metronë, t'i ndante punët personelit, të redaktonte tekstet e të organizonte mbledhjet, të merrte vendime e të zinte miq të rinj.

Dymbëdhjetë muaj për të bërë shoqëri me Ashtonin njëlloj si në kohët e vjetra, dymbëdhjetë muaj për të mos e lejuar të pinte çdo natë e ta shpenzonte kohën me vashat bukuroshe, dymbëdhjetë muaj për ta lënë mjekrën t'i rritej e t'i zbriste në mes të krahavorit, që të luante herë-herë rolin e atij që flirtonte, dymbëdhjetë muaj për të mësuar buzëqeshjen e njeriut gazmor e me shpirt të rinuar.

Dymbëdhjetë muaj për të deshifruar librat. Çfarë drejtimi do të merrte në vijim? Lypsej të ishte në ndonjë vend; diku pas vitit 1603. Nevojitej të mbulonte shumë epoka, shumë vise dhe mjaft histori. S'kishte kohë për të humbur.

Dymbëdhjetë muaj për të ngulitur në kujtesë një mijë shkaqe sëmundjesh infektive të lëkurës: zgjeben, sifilizin, skarlatinën e puçrrat.; Uulcerat e shkaktuara nga tensioni e nga ngushtimi i venave; angiomat, si merimanga e granulomat faciale. Lungat, po ashtu. Nuk mund të harroheshin lungat.

Dymbëdhjetë muaj për të mësuar skermën, që të mësonte kalërimin, t'u binte kambanave, të shkrinte dyllin e të konservonte ushqimet në qyp.

Dymbëdhjetë muaj për të rilexuar Shekspirin, Miltonin, Marloun, Ben Xhonsonin. Në mishërimin e saj në jetën e përtejme, Xhozefina mund t'i shfaqej sërish si aktore; djaloshi duhej të ishte i përgatitur për një gjasë të tillë.

Dymbëdhjetë muaj për t'u aftësuar të mos vdiste në një guvë, dymbëdhjetë muaj për t'u stërvitur të zhytej në ujërat e guvës. Dymbëdhjetë muaj për të mësuar të hidhej.

Dymbëdhjetë muaj për t'u bërë një njeri më i mirë për të dashurën.

Koha nuk ishte e mjaftueshme.

* * *

Të mërkurave, Xhuliani merrte trenin gjer në Hokston, kalonte nga fshati me kasolle, tenda të pikturuara e vjega trangujsh, që të